

ပုလဲပုလဲ

တစ္ဆေဆရာ
အသံ

တစ္ဆေသရဲ ပရလောကကို
ယုံကြည်သူ လူငယ်တစ်ဦး။
မထင်မှတ်ဘဲ
'တစ္ဆေဆရာလုပ်နည်းကျမ်း' စာအုပ်ကို
ကောက်ရခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှာ တော့....
တိတ်ဆိတ်ခြင်းမှာ
ထိတ်လန့်မှုဆိုတာ ရှိရဲ့ ။
အဲဒါကိုပဲ
အရသာခံနေတာ
နှောင့်ယှက်သူက ရှိရဲ့ ။
ဟူး...
ငါ့ကြောက်ရွံ့မှုတွေ ဘယ်ခါပြန်ရပါ့။

(၁)

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ စာမေးပွဲ
နီး လာပြီဖြစ်သဖြင့် စာကျက်ရတာ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း ကျက်လို့ မ

ရ။ အမြဲတမ်း ဆူညံလို့ နေသည် ။ ဤသို့ဖြင့် စာကျက်လို့ ကောင်းမည့် နေရာ လိုက်ရှာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ မြို့အစွန်တွင် အိမ်အိုကြီးတစ် လုံးကို တွေ့မိသည် ။

ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ထိုအိမ်အိုကြီးမှာ ပဲ စာကျက်မည်ဟု ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ အိပ်ရာလိပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေ၊ အဝတ်အစားတွေ ကို အိတ်ကြီးတစ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်...စက်ဘီးပေါ်တင်ပြီး မြို့စွန်ရှိ အိမ် အိုကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်ထွက်လာခဲ့သည် ။

အိမ်အိုကြီးနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိသော စတိုးဆိုင်ငယ်လေး တစ်ဆိုင် ရှေ့မှ၊ ကျွန်တော်က စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်သည် ။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးက ဆိုင်ထဲမှ ထွက် လာပြီး...

"ဘာဝယ်ချင်လို့ လဲ..."

"ဟောဟိုက အိမ်အိုကြီးမှာ ပိုင်ရှင်ရှိလား...တကယ်လို့ ရှိရင် တစ် လလောက် ကျွန်တော် ငှားချင်လို့ "

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီး ထိတ်လန့်သည့် အမူ အရာမျိုး ဖြစ်သွားသည် ။

"အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ မင်းက တစ်လငှားပြီး နေမလို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်...စာမေးပွဲနီးတော့ ကျွန်တော် စာကျက်ချင်လို့ ပါ"

"အဲဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ မနေဘူးကွဲ့...ငှားစရာမလိုဘူး မင်းနေရဲ ရင် နေလို့ ရပါတယ်..."

ဆိုင်ရှင်အဘွားကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က...

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ လူတွေမနေကြတာလဲ...ကျွန်တော်က

ဘာလို့ မနေရဲရမှာ လဲ..."

"အဲဒီအိမ်ကြီးက ခေတ်အဆက်ဆက် သရဲခြောက်တာ...ဒါကြောင့် ဘယ်သူမှ မနေရဲတာ..."

"ဘာ...ဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ် ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်တယ်ကွဲ့...သရဲခြောက်တဲ့ အိမ်ကြီးပေါ့"

ကျွန်တော်က လှမ်းမြင်နေရသော အိမ်ကြီးသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မင်းသိန်းရေ...မင်းသိန်း..."

"ကိုမင်းသိန်း..."

သွားပြီ။ ကျွန်တော့် အာရုံခံစားမှုတွေ ပျက်သုန်းပြီ။ အခုမှ ဇာတ်လမ်းက စပြီး ပျိုးနေတုန်းရှိသေး။ အိမ်ရှေ့ကနေ လှမ်းအော်တဲ့ အသံတွေကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ ။

ဒါနဲ့ ပဲ ဖတ်လက်စ ' ဘရမ်စတုတ်ကား ' ရဲ့ ထိတ်လန့်စရာဝတ္ထုတိုစာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ။

"ဘာကိစ္စလဲကွာ...မင်းတို့ ကလည်း ဒီမှာ စာအုပ်က ဖတ်ကောင်းတုန်း ရှိသေး"

ကျွန်တော်က အိမ်ပေါ်ကို ရောက်လာသည့် ဘိုထွန်းနှင့် ဖိုးသားကို ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"ဒီမှာ မင်းသိန်းရာ...မင်းကလည်း ကွာ မကြီးမငယ်နဲ့ ဒီလိုသရဲဝတ္ထု

တွေ ဖတ်ရတယ်လို့ "

စာပွဲခုံပေါ် ချထားသော စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ကြည့်ရင်း ဘိုထွန်းက ပြစ်တင်စကားဆိုလိုက်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးသားက စားပွဲခုံပေါ်က စာအုပ်ကိုကောက်ကိုင်ရင်း...

"ကိုမင်းသိန်း...ဒီစာအုပ်က ကြောက်စရာတွေ တော်တော်ပါလား၊ ဖတ်ပြီးရင် ပြောပြဗျာ..."

ဖိုးသားစကားကြောင့် မင်းသိန်းက သူဖတ်နေခဲ့သည့် စာအုပ်ကို ဖိုးသားလက်ထဲက ယူလိုက်ရင်း...

"ပြောပြရမှာ ပေါ့ကွာ...ဒီစာရေးဆရာက...ဒရက်ကူလာ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်စာအုပ်နဲ့ ကမ္ဘာကျော်ခဲ့တာ...ဖရန်စစ်ကော်ပိုလာကတောင် ရပ်ရှင်ရိုက်ပြီး အော်စကာဆု ရပါရောလား..."

"ဒါဆို ကြောက်စရာကောင်းမှာ ပေါ့..."

"ကြောက်စရာကောင်းသလို...သနားစရာလည်း ကောင်းတာပေါ့ ဖိုးသားရာ..."

မင်းသိန်း ပြောသည့် စကားကို ဖိုးသားက အလေးအနက် နားထောင်နေကာ အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ ဘိုထွန်းက မကျေမနပ်တဲ့ အမူအရာနှင့် ...

"မင်းတို့ ဟာကလည်း ကွာ...မဟုတ်မဟက်တွေကို အဟုတ်လုပ်နေတယ်...စာရေးဆရာက ရေးချင်သလိုရေးပြီး ထုတ်တဲ့ ဟာကို မင်းတို့ ပြောချင်ရင် နောက်မှ ပြော...အခုလာမဲ့တန်ဆောင်တိုင်မှာ လမ်းမှာ မီးထွန်း ကထိန်ပွဲအတွက် အစည်းအဝေးကော အလှူခံကောရှိလို့ လာပြောတာ...နေ့လယ် လမ်းထိပ်ဓမ္မာရုံကို လာဖြစ်အောင်လာခဲ့..."

ဘိုထွန်းက မင်းသိန်းကို ပြောနေရင်း ဘာသတိရသွားသလဲမသိ၊ တစ်ချက်ပြီးလိုက်ရင်းမှ ...

"ဟေ့ကောင် ပြောရဦးမယ်... ခင်မေဦးကို ဒီနေ့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က သန်းဝင်း စကားလိုက်ပြောတာ ငါတွေ့ရတယ်၊ မင်းကြည့်လုပ်ဦးနော်၊ သူများ နောက် ပါသွားမယ်..."

"ဒါလား ဘိုထွန်းရာ...သူက အပျိုပဲဟာ...ငါက သူ့ကိုစကားလိုက်ပြောပြီး မေတ္တာတောင်းခံသလို ကျန်တဲ့ သူလည်း ငါ့လို လူပျိုဆို မေတ္တာတောင်းခံနိုင်တာပဲ...ဘာဖြစ်လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဟေ့...မင်းကျန်ရစ်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ကွ"

ဘိုထွန်းက ဖိုးသားဘက်ကို လှည့်ပြီး...

"ဖိုးသား သွားမယ်...ကိုအုန်းကျော်တို့ ကျော်ကြီးတို့ ကိုပါ လိုက်ပြောရဦးမှာ "

အိမ်ပေါ်ကနေ ဘိုထွန်းနှင့် ဖိုးသားတို့ က ဆင်းသွားသည် ။

ကျွန်တော်က လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကိုစားပွဲပေါ် ပြစ်ချထားလိုက်ပါသည် ။

စောစောက စာဖတ်ရင်း ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတဲ့ အသည်းတထိတ်ထိတ် ကြောက်ရွံ့မှုမျိုးကို အခုနေ စာပြန်ဖတ်ရင် ဘယ်လိုမှ မရနိုင်။

နှမြောမိပါရဲ့ ...။ ဒါဘိုထွန်းကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ အဲ... တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို ခင်မေဦးကို ကောက်ကာငင်ကာ သတိရမိသွားပါသေးသည် ။

ပြောမဲ့သာ ပြောတာပါ။ ခင်မေဦးကို သတိမရဘဲနဲ့ လည်း မနေနိုင်ပါ
ဘူး။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို...ခင်မေဦးကို ကျွန်တော်က ချစ်ပြီး
မေတ္တာတောင်းခံထားတာကိုး။

စကားအဖြစ်သာ ဘိုထွန်းကို ပြောလိုက်ရတာ...ဘယ်လိုလို့ ကိုယ်မြ
တ်နိုးသူကို တစ်ပါးသူလက်ထဲ ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာ လဲ။

ကိုယ်က အချစ်ဝေသန္တရာမှ မဟုတ်တာ...။
